

В. „Република“
излази всяка Събота

Абонамента на „Република“ е въ прѣплатата.

За България:
за 3 мѣсена 1:50 левъ
„ 6 „ 250 „
„ 1 година 5 „

За Странство:
за 6 мѣсѣца 4 лева
„ 1 година 7:50 „

Абонирането става направо въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при **мѣстни настоятели** и се смята винаги отъ началото на мѣсеса.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

***

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за прѣвъ пътъ и по 10 ст. на всѣки последувашъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумение

Съдеб. пристави плащащъ по 2 ст. на дума.

Всичко, чо се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридрожени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

***

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

Съ настоящия брой „Република“ встѫпва въ послѣдното си тримѣсечие. За да не спираме вѣстника, умоляваме г. г. абонатите си да си прѣплатятъ абонамента, въ който случай ще получатъ и премията на вѣстника „Послание къмъ Бога“ отъ Васа Пелагичъ.

Администрацията.

Скрѣбно извѣстие

Съ съкрушенено сърдце и прѣпълнена отъ скрѣбъ душа извѣстваме на роднини, приятели и познайници, че незабравимийни съпругъ, братъ и баща

Димитръ Г. Гидиковъ

на 3 Ноември 1899 г., часътъ въ 4 прѣди обѣдъ слѣдъ 2 мѣсечно болѣдуване прѣдаде Богу духъ на 45 год. възрастъ.

Пр. Ямболъ, 10 Ноември 1899 год.

Отъ опечаленитѣ:

Съпруга: — Еалуда, Сестра — Маламка, Дъщери — Димитрина и Невенка.

Учителъ педагогъ съ триго-
дишна практика тѣрси частни уроци.

Споразумение въ редакцията. 2—2

Книжовно извѣстие.

Готовъ е за печать

АДОЛФЪ,

прочутото класическо съчинение (ше-дьовра)
на Бенжаменъ Констанъ.

прѣв. отъ френски

Ив. Д. Стойновъ.

Обемъ — 5 до 6 печ. коли.

Желаещитѣ да го отпечататъ г. г. издатели се умоляватъ да се отнесатъ до Г. Стойновъ, учителъ въ Сливенъ. 3—3

Мисли на една глава

— Да. Азъ не слушамъ тънъ хлапета,
Що ме лаятъ като песта
И расправятъ чакъ на Бога,
Че всѣкоа — коia моя
Да добижа до хазната,
Азъ съмъ злото въ страната!

**

Нито храбри, нито слаби —
Не слушамъ азъ тънъ баби,
Що мѫчатъ се да покажатъ,
Че разврата, въ който газятъ,
Причината съмъ азъ — единичекъ.
Да — самъ — самичакъ!

Нито пъкъ старци слушамъ — бълбради,
Що надварватъ се въ женски свѣди
И скришомъ — нико си пошепватъ:
Народа ни' и въхомотъ емнатъ,
Че въбанкруть е нашъ народъ
И, причинатъ — чужденецъ е — отъ другъ породъ.

И, кой би слушалъ тази смрадъ,
Коя диня саъ въ злорадъ,
Като си имамъ азъ на властъ,
(За туй — убъденъ самъ — държа басъ),
Хора изадни, голи, боси,
Коя, отъ злоба, наричатъ: „безъвъстни тепеъзови“!

Но, въ словата на тънъ хлапета,
Що грухкатъ ми катъ прасета;
Въ борба имъ, ужъ, цдеихъ,
Азъ съзиралъ сила чародѣйна,
Коя влечи и граждане и селене
И менъ влечи (казвамъ скрито) — за Ломъ — Рене!

Сливенъ, 13 ноември 1899 г.

Напослѣдъкъ въ Македония ставатъ работи, които могатъ да бѫдатъ прѣдвѣстие на сериозни политически заплѣтни. Подъ непрѣстаннѣ настоявания на Сърбското правителство, Турското правителство е направило натискъ върху гръцката патриаршия и тази е припознала сърбина Фирмилияна за Скопски митрополитъ. Тоя актъ възбужда духоветѣ не само въ Скопската епархия, но и въ цѣла Македония, тъй като явно личи какво се гони съ него. Турското правителство съединява гръцизма съ сърбизма и ги настърчава официално да работятъ противъ българщината. Но тукъ не се спира работата. Портата се е заела систематически да прѣслѣдва българитѣ въ Македония, като си служи главно съ сърбската пропаганда, която нѣма никаква почва тамъ и слѣдователно не прѣставлява опасностъ за Турция. За да подготви почвата за назначението на други двама сърби владици въ Велесъ и Дебъръ, дѣто къровъ сърбоманъ нѣма, то е практило войска въ Велесъ за да тероризира българското население съ бой, арести, убийства, интернирации и всѣкакви жестокости. Множество първенци българи сѫбили изпозатворени. Населението въ Велесъ е крайно възбудено и възможно е да произлѣзатъ сериозни смущения.

На какво се длѣжи всичко това? На халаватата политика на нашето правителство, ще отговоримъ безъ забикалки ний. Наистина Турция прѣслѣдва българския елементъ въ Македония и трѣси случай да го омаломощи, та сегашнитѣ ѝ дѣйствия

се инспириратъ отъ тая политика. Но тя не би смѣила да я прокарва тъй безочливо и провакаторски, тъй явно въ нашъ ущърбъ, ако знаеше, че ний сме държава, която не ще остави така безцеремонно да я ритатъ въ най-болното ѝ, най-светото ѝ място. Отъ нѣколко години насамъ пий правимъ всичко, за да дадемъ на Турция да разбере, че сме подла държава, готова да подложи грѣбъ на всички чужди влияния. Ний водимъ една политика, която може напълно да се нарѣче лакейска. Лакеи отвѣтрѣ, лакеи отвѣнѣ — ето до какво дередже достигна България подъ честитото управление на княза Фердинандъ. Юнашкото българско плѣме сѣкашъ се е изродило въ плѣме раболѣвно, готово три пъти митани да струва и кървавитѣ скотове на тиранитѣ да цѣлува за нещастни дръпкалки и благоволения, вмѣсто изпълнено съ съзнанието на дѣлга къмъ отечеството и поробенитѣ братя да заявятъ чрезъ своите управници разумно, но твърдо своето неизмѣнно рѣшение да пази достоинството си, правата си. Халаватата политика на Стоиловци, Грековци и Иванчовци докара днесъ работата до тамъ, че една натупана отъ настъ страна при Сливница да си увира гагата въ наши земи и да иска да печели на нашъ грѣбъ, а пъкъ ний да подсмѣрчамъ безсилни отстради и да нѣмаме смѣлостта да защитимъ най-жизненитѣ си интереси. Ний оставилъ заинтересувани страни да ни оплѣтатъ финансово съ гибелни договори, да ни свѣржатъ рѣцѣ стратегически, като изоставеме построяването на важни линии и като отдаваме въ чужда експлоатация други. И днесъ прѣдъ явното прѣдизвикателство, прѣдъ оскърблениета, като ни се правятъ така безочливо, прѣдъ съвсѣмъ очевидното прѣслѣдане на нашето дѣло, ний стоимъ прѣдъ босфорския кръвникъ съ сѫщето лакейство и страхопочитание, както нашитѣ министри стоятъ прѣдъ княза Фердинандъ.

Дворцовиятъ режимъ не се е заель само да обѣрне България на една мушия отъ нископоклонни и бездушни подданици, но и да разпокъжаси отечеството ни, да продаде на нашитѣ неприятели най-скжипитѣ интереси на народа ни. Економическото и финансвално поробване на страната писъ гибелнитѣ договори е прелюдия на онни политически замисли, които отдавна зреятъ въ Виенския дворецъ. Лендербанъ е авангварда на австрийскитѣ войски. А агентътъ и на едното, и на другото за България всѣки българинъ го знае.

Единъ интересенъ процесъ.

На бъдещето се разглежда въ разградския окръгъ — обвиняванъ въ нанисане и клевета на князъ чрезъ печата. Иакоминираната статия — „Народното Събрание — лудница“ е помѣщена въ брой 18 на „Хв. листъ“. Наказание за въображаемото прѣстъпление се прѣвиждаше по чл. 124 отъ нак. законъ. Дѣлото бѣ тѣрдѣ интересно и бѣ привляко доста слушатели, живо интересуващи се отъ резултата му. Присъдствуваха и видниятъ пажове отъ либералната партия, бѣше и цѣлата администрация, съ исклучение на стражарите, и отъ особна стая до съдебната господата си показваха мутрите за морално влияние на сѫдиите.

Слѣдъ обикновения разпитъ отъ прѣдсѣдателя, Руссовъ му даде едно писмо отъ София, въ което се говореше за, че князъ е нарекълъ Народното Събрание — лудница.

Въ обвинителната си рѣчъ Прокурора, Табаковъ, каза, че той считалъ горѣщомѣщата статия за тѣрдѣ прѣстъпна до нея заради, когато прочелъ въ „Н. Отзивъ“ заплашителната статия за князъ, прѣдъ която въпросната инкриминална статия бѣднѣ — „Н. Отзивъ“ заплашваше князъ съ сѫдбата на Лудвикъ XVI, ако той не повѣри властъ на сопаджийтъ, слѣдъ Грековата оставка, Прокурора не считаше вече прѣдметната статия за толкова прѣстъпна, когато и другитъ опозиционни, па и правителствени вѣстници, тѣй остро пишатъ противъ князъ, толкова го нападатъ. Той дойде до заключение, че щомъ независимата и официозната прѣса се е опъчила противъ князъ, се тръбва да е върно това, що се пише противъ него и ето защо той искаше да се наложи Русеву наказание по-малко и отъ минимума. Слѣдъ обвинителната рѣчъ на прокурора, Руссовъ, въ една кратка, въ жива рѣчъ доказа своята невинност. Прѣди всичко той обясни защо е свободомислящъ. „Въ основата на всички религии лежи лъжата, каза той, науката отдавна е съборила религията въ основите, ето защо азъ съмъ свободомислящъ, ето защо азъ вървамъ въ позитивната наука. Българската конституция дава пълна свобода на печата, но намѣриха се цареградници депутати, които изковаха най-стеснителни закони за печата. При всичко, че въпросната статия не е писана отъ мене и азъ мога да прѣставя свидѣтели за, че князъ е казалъ

обиднитѣ за българския народъ думи: „Да се върнемъ не искамъ да минавамъ покрай тази лудница“ (Народното Събрание); но понеже въ силата на „Папанчовото безчестие“ (зак. за печата), като редакторъ съмъ отговоренъ азъ и понеже въ силата на единъ реакционенъ законъ не се допускатъ свидѣтели за да се докажатъ прѣстъпните дѣянія на князъ, ако ще би и прѣдъ цѣлъ свѣтъ да ги върши; то съмъ застаненъ да се защищавамъ безъ свидѣтели и азъ ще направя това, до колкото е възможно.

Ний социалистъ, които воювамъ за възтържествуването на Социалистическата република, не се боримъ, па и не е въ интереса ни да се боримъ противъ личности. Социалистъ републиканци воюватъ не противъ кн. Фердинанда — защото, ако той бѫде прѣмахнатъ, ще дойде другъ, — а противъ сѫществуващия държавенъ строй на несправедливост, кражби и лъжи; противъ монархически духъ, който ни е докаралъ най-голѣми бѣди. Азъ обрѣщахъ вниманието на българския народъ, съ въпросната статия, върху завещанието на нашите славни прѣтечи Ботевъ и Левски, които сѫ воювали за възвръщането на Българската република, а не за монархически духъ. Народа може самъ да управлява своите сѫдбини безъ всѣкакви князе, защото той е върховния князъ и господаръ въ страната. Тъй завършващъ инкриминираната статия. И съ това азъ ни най-малко не съмъ искалъ да обиждамъ особата на кн. Фердинанда, който не се спира въ българия и надали знае, че се пише противъ него и че неговигъ послушни оръдия завеждатъ дѣла за обида на особата му.

Не ний социалистъ републиканци се боримъ противъ князъ, а боржуазните партии, които искатъ да го сплашватъ за да ги повика и държи на власт. Ний се не боримъ за никаква власт и за това не насочваме борбата си противъ личността на князъ. Азъ ще наведа нѣколко примера за да се види, че именно вѣстниците на буржуазните партии пишатъ най-остро въ критически моментъ противъ князъ, за да го сплашватъ и имъ повѣри властта. Тукъ Руссовъ прочете част отъ стихотворението — „Какъ ще правя, като стана князъ“, за което Божилъ Раиновъ (редакт. на „Сила“) бѣ даденъ подъ сѫдъ и оправданъ. Прочете и сѫщественото отъ статията въ „Н. Отзивъ“, съ която се заплашва князъ съ сѫдбата на Лудвика XVI,

ако той не повѣри властта на радославистите. Слѣдъ това Руссовъ продължи: „какво виждате, господа, жадните за власть сопаджии искатъ да сплашватъ княза за да държи пакъ тѣхъ на власть слѣдъ Грековата оставка, като за тая цѣль канятъ всички либерали да отидатъ въ София за да манифестираятъ прѣдъ княза. Освѣнъ това „Н. Отзивъ“ наумява на князъ, че ако той иска да му се търкаля главата изъ софийските улици, нека повѣри властта другимъ — нека не я повѣрява на радославистите. Азъ, господа, съмъ по-скроменъ въ своите искания, азъ не искамъ главата на князъ Фердинанда. Съ въпросната статия се констатираше факта, че Българския Народъ, слѣдъ като нареченъ отъ князъ — „сборъ отъ каналии“, бѣ инай-жестоко обиденъ и подигранъ, когато князъ наречи най-върховното народно учреждение — Народното Събрание — лудница. Съ помѣщването на предметната статия въ вѣстника си, азъ ни най-малко не нанисамъ нѣкаква клевета на князъ, защото той наистина е нарекалъ Народн. Събрание — лудница и това азъ мога да докажа съ свидѣтели, ако единъ реакционенъ членъ отъ закона не забранява освидѣтелствуванието дѣяніята на князъ. Заявявамъ ви, господа, че азъ ни най-малко не съмъ искалъ да обиждамъ личността на кн. Фердинанда и за това ни най-малко не се признавамъ за виновенъ; ако сѫда ме намира за такъвъ, нека ми наложи максималното наказание“.

Такава бѣ въ общи чѣти апологията на Руссовъ.

Слѣдъ заключителната рѣчъ на прокурора — обвинението въ която се усили, щомъ сопаджийскиятъ адвокатъ Ненчевъ влѣзе въ сѫдебната зала — мусикославнейшитъ сѫдии Друмевъ, Генчевъ и прѣдсѣдателя Ангеловъ се оттеглиха на съвѣщане.

Настигна критически моментъ! Цѣли 2 часа съвѣстъта бѣ въ борба съ трубия интересъ. Всѣкъ съвѣстенъ човѣкъ билъ казалъ, че съвѣстъта ще надвие интереса, още повече въ храма на Темида и сѫдиите не ще се подадатъ на никакво влияние, ала горчиво би се излъгалъ въ прѣдположението си за нашите сѫдии.

Управителя, началника, задбалканския либералъ Ненчевъ и цѣла паплачъ още пажове и чепчета отъ сопаджийската глутица въ особна стая прѣдѣшаватъ присѫдата. Колко възмутително е това! И го се върши въ храма на Темида!! Слѣдъ двучасова вѫтрѣшна борба (?)

да дойдатъ въ съгласие. Прогресивните подоходенъ данъци, задължителната държавна обща застраховка, безплатното лѣкуване, безплатното правосъдие, безплатното образование, поставянето на военната организация на съвѣстъ демократически и прогресивни основи, улесняването на пѫтуванията, демократизирането на забавленията и увеселенията, прѣтурстването на сѫдиилицата, отнимането отъ рѣците на черквата и на военните длъжности и прѣrogативи, които обигатъ цивилни власти трѣбва да иматъ, устройването на болници, сиропиталища, приюти за старци и недѣгави, здания за тѣхниси, забавачници, трапезарии за бѣдни ученици и пр. и пр. сѫ работи, които и радикали, и демократи, и социалисти могатъ задружно да подържатъ.

Политическата програма на всички е горѣ-долу сѫщо единъкъ въ по-важните си точки. Туй, което искали радикали и демократи, социалистътъ го желаетъ въ по-голѣма степенъ, въ по-краенъ видъ, по систематически. Широкото самоуправление, гълната свобода на убѣжденията, гълното гарантиране на тая свобода отъ посѣгателства, колкото се може по-голѣмото сѣеняване на днешната полицейска и опекунска роля на държавата въ чисто моралнѣ дѣла на хората, а обсилване на нейните рационални намисления въ економическите отношения и др. т. сѫ идеали и за единътъ, и за другитъ, и за третитъ. Пълното или частично възтържествуване на тия идеали е отъ голѣма важност за социалистътъ. Да гледатъ прѣзъ прѣте на кипеки и борби, които иматъ за целъ запазването или спечелването на такава една стѫпка напрѣдъ, е застѣнение на наивни оптимисти цѣлно съ най-лоши постѣдствия за самото тѣхно дѣло. Ако социалистътъ въ Франция бѣха останали безучастни къмъ борбата водена около Драфусовото дѣло за запазване на републиката и въстържествуване на справедливостта, навѣрно замислите на клерикалите и роялистите щѣха да успѣятъ, Франция щѣше да бѫде тикната въ една гръзна реакция и социалистическото дѣло разстроено за дълги години. Една всеобща война сѫщо така ще се отрази доста гибело върху социалистическото дѣло въ цѣла Европа. Не е все едно за социалистътъ да се развива подъ единъ либераленъ и республикански режимъ, или подъ монархически. Така ито социалистътъ не могатъ да не бѫдатъ въ съгласие съ социалистътъ относително кооперативното производство, освѣнъ ако не сѫ съвѣстъ недогледи политики и економисти. Социалистътъ пъкъ ще намѣрить неговата пропаганда изходъ отъ своего противорѣчиво и безпомощно отношение къмъ дрѣбните собственици.

Радикали, демократи и социалисти вървятъ рѣка за рѣка и по други въпроси: по държавното построяване и експлоатиране на желѣзниците, по държавното експлоатиране мините и кариерите, по прѣобрѣщането на аптеките въ държавни или общински, по развитието стопанствената способност на общините, окръжните комисии и държавата, както и по разширение на тѣхната стопанствената дѣятелност и пр. Но нѣкои въпроси, като постепенно прѣобрѣщане на прѣноса въ държавенъ или пъкъ организирането му подъ една администрация, тѣ сѫшо могатъ

ПОДЛИСТНИКЪ

Партия отъ автомати.

(продъл. отъ бр. 37 и 38.)

Какво прѣсъдѣватъ демократическите и радикалните партии? Да направятъ обществените учреждения до стапни за всички хора, да прѣмахнатъ привилегиите, да разпредѣлятъ по-справедливо държавните тегоби, да усигурятъ еднакви права за всички при еднакви длѣжности, да дадатъ сѫдбините на държавата въ рѫцѣ на народа, а не само въ рѫцѣ на една шефа привилегирана хора, да сѫздаватъ, колкото се може, по-голѣма свобода за всички, да демократизиратъ обществената животъ и пр. Тѣ гонятъ реализирането на тия нѣща безъ да посъгатъ върху часната собственост. Какво прѣсъдѣватъ социалистътъ? Сѫщото въ по-голѣма степенъ, по-систематически скопчено, плюсъ повече морална свобода и пълна економическа сигурност за всички. Той идеалътъ го прѣсъдѣватъ чрезъ прѣобрѣщането частната собственост въ обществена, тѣй като безъ това прѣобрѣщане не вѣрватъ, че могатъ другитъ работи да иматъ трайна основа. Значи, разликата между социалисти и радикали и демократи се състои повече въ степени, отколкото въ сѫщностъ. Тѣ вървятъ по единъ и сѫщъ пътъ, рамо до рамо, но додътъ радикали и демократи дохаждатъ до едно място и се спиратъ, социалистътъ отминава напрѣдъ и махватъ и по-следните прѣти на пълното економическо, политическо и морално освобождение. Марксистътъ ще ми възрази, че това не е тѣй, че демократътъ и радикалътъ се различаватъ отъ социалистътъ не само по степени, но и по сѫщностъ, тѣй като тѣ защищаватъ частната собственост, додътъ социалистътъ иска прѣмахването ѝ. Нѣкои повече дори: тѣ защищаватъ най-лошата частна собственост — дрѣбната, осъдената на загинаване, ненапрѣдничавата собственост.

Тука се срѣщаме пакъ съ онова замѣглане на реалистъта отъ едно кабинетно сѫвѣщане на работите. Отъ това сѫвѣщане произлиза противорѣчивото и недоумѣващото отношение на социалистътъ къмъ нуждите на дрѣбните собственици и къмъ радикалните и демократическите партии. Тази точка е съвѣстъ вакна, особено за настъпилътъ, главно дрѣбни собственици, и нужно е да се развие пространно. Но азъ ще се задоволя за сега да кажа слѣдното: думата собственостъ е, която забѣрква марксистътъ; ако тѣ винаги въ дрѣбната, собственостъ ще видатъ, че именно защото е дрѣбна ти нѣма характера на дѣбителна частна собственостъ. Вънъ отъ туй, че пѣното произхождение не е толкова несправедливо, както това на голѣмите капитали, тѣй като и самиятъ собственикъ и труда донеядѣ съ собствения си потъ и икономии, по та не може и да развѣржи рѣчъ на притехните си, та той да живѣе отъ пѣното приходи безъ самъ да работи. Положението на собственика съ такава собственостъ тѣрдѣ малко се различава отъ положението на

единъ работникъ, който е сполучилъ да си купи лозе или акция отъ нѣкое дружество съ спестенитетъ си пари. Отъ друга страна, тая собственостъ, именно защото е дрѣбна, не може да се развива самостоятелно и налага е притехните и не само собственътъ неговъ трудъ, но и съдружаване съ други капитали и трудове. Кооперативното производство се явява за дрѣбния производителъ единственъ изходъ отъ трудното економическо положение, ако не иска малката му собственостъ да бѫде гълтната отъ капитализма и той прѣърнатъ на безсобственикъ пролетарий. Додътъ дрѣбната собственостъ стои изолирана, тя е осъдена да загине и прѣъръвътъ на сѫществуването є тѣрдѣ лоша и назадничева собственостъ, тѣй като е не-пригодна къмъ рационално производство, опора е на всички индустриални рутини, длѣжна е да набавя съ голѣма експлоатация надъ работниците и съ голѣма економии малката си приходностъ. Но щомъ тази дрѣбна собственостъ се сѫдружи съ множество дрѣбни собствености, ти се пробрѣща въ едра собственостъ, която може да въвежда въ производството най-новите способи. Като се вземе прѣдъ видъ сега, че самиятъ собственици ще бѫдатъ и работници, както и че самите работници могатъ да се направятъ собственици, чрезъ рационална държавна помощъ, ний ще иматъ въ кооперативното производство близъкъ образецъ на социалистическото производство. По тоя начинъ социалистическата економическа организация ще се захване и ще нараства постепенно още въ самия капиталистически режимъ. Разбира се, туй ще може да се приложи и въ кооперативното производство, само ако кооперативното производство и основите, на които то ще бѫде поставено. За всѣкъ случай, писимистътъ настъпение на марксистътъ къмъ успѣха на кооперативното производство нѣма научна основа и се инспирира не отъ реални факти, а отъ общия духъ на доктрината имъ. Процътъването на кооперативното производство въ такава капиталистическа страна като Бельгия е фактъ, който расколеба много писимисти социалисти.

Радикали и демократи не могатъ да не бѫдатъ въ съгласие съ социалистътъ относително кооперативното производство, освѣнъ ако не сѫ съвѣстъ недогледи политики и економисти. Социалистътъ пъкъ ще намѣрить неговата пропаганда изходъ отъ своего противорѣчиво и безпомощно отношение къмъ дрѣбните собственици. Радикали, демократи и социалисти вървятъ рѣка за рѣка и по други въпроси: по държавното построяване и експлоатиране на желѣзниците, по държавното експлоатиране на мините и кариерите, по прѣобрѣщането на аптеките въ държавни или общински, по развитието стопанствената способност на общините, окръжните комисии и държавата, както и по разширение на тѣхната стопанствената дѣятелност и пр. Но нѣкои въпроси, като постепенно прѣобрѣщане на прѣноса въ държавенъ или пъкъ организирането му подъ една администрация, тѣ сѫшо могатъ

да дойдатъ въ съгласие. Прогресивните подоходенъ данъци, задължителната държавна обща застраховка, безплатното лѣкуване, безплатното правосъдие, безплатното образование, поставянето на военната организация на съвѣстъ демократически и прогресивни основи, улесняването на пѫтуванията, демократизирането на забавленията и увеселенията, прѣтурстването на сѫдиилицата, отнимането отъ рѣците на черквата и на военните длѣжности и прѣrogативи, които обигатъ цивилни власти трѣбва да иматъ, устройването на болници, сиропиталища, приюти за старци и недѣгави, здания за тѣхниси, забавачници, трапезарии за бѣдни ученици и пр

жеретиците на Тамида, въ които грубия интересъ—подъ моралното влияние и страхъ да не бъдат уволнени—надви съвестта и тѣ произнесоха резолюция: б мѣсеченъ затворъ и 25 лева глоба.

Не показва ли (не издава ли) ничтожната глоба гузността на доблестните сѫдии?

И колко тя личеше при четенето на революцията!

И тъй единъ истински борецъ за народните правдини и интереси, единъ доблестенъ гражданинъ, достойно изпълняющъ своя дългъ къмъ обществото, биде осъденъ за клѣвета, безъ да е оклѣветявалъ. — само защото е извадилъ на яве думитѣ на Кобургския принцъ, който тъй нагло погази честта на България, тъй цинично осъкъри националното ни достолѣпие.

Клѣвета би се нанесла на Кобурга, само ако му се приписватъ дѣянія, които не е вършилъ; думи които не е казвалъ. Русевъ биде осъденъ, защото единъ реакционенъ законъ не му допушта да представи свидѣтели, които ще освидѣтельствуватъ, че князъ е нарекъ Народното събрание — лудница.

Кой съвѣстъ човѣкъ не би се възмутилъ отъ сѫществуванието на подобенъ реакционенъ, монархически законъ, който не позволява да бъдатъ освидѣтельствувани дѣяніята на князъ?

Не излиза ли отъ тоя законъ, че князъ може да върши каквото иска? — Да обезчестява, осквернява, злоупотрѣбява, осъкърява, завладява....? Не, господа цареугодници! и въмъ не ще се уаде да спрете нездадоволствието на българския народъ противъ прѣстъжните дѣянія на единъ князъ, който тъй нагло се подиграва съ най съвѣтото му, който жертува народните интереси заради своите. Затваряйте, прѣслѣдвате, обаче не мислите, че съ това ще намалите недоволните елементи. Занданитѣ сѫ тѣсни и тѣ не могатъ побра цѣлия български народъ. Истинските борци ще продължаватъ безъ спиръ и боязнь борбата противъ злото, което разядва даржавния ни организъмъ.

Вътрешенъ прѣгледъ

Правителството имало намѣрение да внесе законопроектъ за прѣмахване на октраката и бача, като отстѫпи на общините част отъ други иѣкой данъкъ за набавяне сумата вземана отъ октраката и бача. Ето една мѣрка, която трѣбва да се посрѣщне съ удобрение. Октраката

кони и актове, направени въ нейна полза, сѫ дѣло повече на изолирани економисти и случайни нейни сподвижници, отколкото на дѣйствително класово съзнание. Работническата класа е пъкъ още не добрѣ разграничена, тъй като рѣдко сѫ съвѣтъ безсобствениците — работници, които могатъ да не се смишатъ съ дѣбните собственици. Класовото съзнание на нашите работници (а сѫщо и на нашите капиталисти до нѣдѣ) е до голѣма степень създадено иѣкакъ изкуствено отъ социалистическата програма. При туй положение на работните, отъ гледна точка на класовата почва, дѣбните собственици се явяватъ най-важниятъ елементъ въ обществения ни животъ. Едната буржуазия, която не може още да се изправи на краката си, дори и при щедра държавна помощъ, както и пролетариатъ, обсилването на когото върви паралелно съ това на едната буржуазия, сѫ днес за днес още маловажни елементи. Да, ще ми се каже, но тия маловажни днес сълементи скоро ще взематъ надмошне въ упѣръб на дѣбната буржуазия, която ще бѫде омаломощена и ще изчезне. И така да бѫде, туй не намалява пакъ комичния ефектъ на онай несъразмѣрност между дадени реални отношения и значението, което марксистът се може да имѣ дадатъ. Нека това значение да отговаря на реалността въ едно близко бѫдѣ: щомъ сега-сега не отговаря, не доприличва ли въ извѣстна степенъ на доникохотно сражаване съ мѣнливи онай прѣбалена аларма, които марксистът дигатъ въ името на пролетариата противъ капиталистическата класа, като искатъ да направятъ отъ тая аларма центъръ на всичкото ни внимание и на всичките ни усилия? Не трѣбва ли тая аларма да се доникара до размѣръ съответствуващи на сегашните реални отношения, като се увеличава нейното значение съразмѣрно съ еволюцията на обществения животъ? Това отъ гледна точка на класовата почва.

Въ сѫщностъ, нашите политически борби, нашите обществени кипежи и движения още тѣрѣдѣ малко се инспириратъ отъ класови домогвания и антагонизми. Класовите интереси изпъватъ тукъ-тамъ откъсълечно и разхвѣлено, но безъ да иматъ колко-годѣ постояненъ характеръ като опредѣляющъ факторъ. Реалността, на която толко много марксистът сочить, ни показва не борба на една класа противъ друга, а борба на личности и на групи отъ личности, жедни за власт и грабежъ, бориши се съ най варварски и нелегални средства да се доникохнатъ на държавната трапеза и да господаруватъ. Прѣдъ обществените дѣць изпъватъ не лагери отъ воюещи класи, а възъ една страна безъсилно население отъ работници и капиталисти, което се мѫчи да запази конституционните си права, отъ друга пѣкъ организирани шайки, които гледатъ да го оголватъ, да му ограничаватъ пра-
вата, да своеизоличатъ надъ гърба му. Боятъ, участъцитетъ, полицейските произволи, шайкаджилътъ, политическите убийства, грабенето на държавата, разпитъ партизански прѣследвания, беззаконията и ограниченията и пр. и пр. сѫ единакво тежки и за работникъ и за капиталистъ. Тукъ не виждаме класови дѣления, а дѣления на „наши“ и

и бача сѫ непрѣкиданъци отъ най-лошавъ сортъ. Тѣ спѣватъ свободното търгуване, съ тѣхъ може много да се злоупотрѣбява, а освѣтъ туй най-тежко падатъ върху бѣдното население.

Президентъ — министътъ явилъ въ Народното Събрание, че арестуваните въ Велесъ българи били освободени. Екзархътъ е вече два пъти протестиранъ противъ назначението на сърбина Фирмилиянъ за скопски митрополитъ. Министътъ Начовичъ е заминалъ за Цариградъ да дѣйствува за отмѣнението ирадето, което назначава Фирмилиянъ. Българското население въ Македония, а особено въ Велесъ, е крайно възбудено.

При дебатирането отговора на тронното слово г. Радославовъ се е мѫчили да изкара че и допълнителните избори станали при най-идеална свобода, че никакви беззакония отъ страна на полицията не сѫ станали, че той не си служалъ съ полиция и шайки при изборите. Напразенъ трудъ! Ржокопѣсканията на болшинството не могатъ да заглушатъ истинността на фактите и историята ще знае какъ да ви заклейми.

✓ **На 7 того вечеръта** учителското дружество „Напрѣдъкъ“ прѣстави въ читалищния салонъ трагедията *Апостолъ* отъ Ил. Миларовъ. Салонътъ бѣше съвѣтъ пъленъ. Изиграването бѣше сполучливо донѣйтѣ, обаче самата пиеса не е тѣрѣдѣ задоволителна. Тя има голѣми недостатъци и доприличва май на Станчовска драма съ пушки, гърмежи, чалми и бабайлъци.

На 8 того прѣди обѣдъ директорътъ на Гимназията г. Зах. Димитровъ при голѣма публика държа сказката си по образуванието на планините и тѣхното влияние върху хората. Съ карти и рисунки той тѣрѣдѣ ясно разви темата си. Увлѣкателното му говорене задоволи всички.

✓ **Тая вечеръ читалищното настоятелство** ще даде въ салона за въ полза на читалището танцуvalна вечеринка съ съвѣтъ намалени цѣни: левъ за нечленове, половина левъ за членове. То възрѣшение, що за всички устроени отъ него прѣставления и вечеринки члоповетъ да се ползува съ половина входъ. Сливенските граждани трѣбва да оцѣнятъ добрѣ тая постѣжка на настоятелството и да се запишатъ членове на читалището. Петъ лева годишъ внось не е много, тѣ ще ги изкаратъ отъ намалените цѣни въ иѣкакъ прѣставления и вечеринки. А при това колко ще улеснятъ, читалището въ неговата благородна задача! Научаваме се, че читалището е съставило театраленъ комитетъ, кой-

„ваша“. Ний се намираме още въ периодъ, когато самата буржуазна класа не може да вземе надмошне надъ отдельни организирани меньшинства отъ властолюбци и службогонци и да ги подчини подъ законодателната дисциплина на своятъ интереси, — споредъ разбирането на самия марксизъмъ.

Нѣма нужда да наставямъ повече върху тая точка, тъй като всѣкимъ сѫ познати нашите политически борби. Въ тѣхъ републиканская идея си отвори мѣсто съвѣтъ естествено, много по-естествено отъ социализма. Мнозина може да сѫ и счели за прѣждерѣмъна, но тя никого не изненада, напротивъ, съвѣтъ бѣше въ устата на всички. Прѣди всичко за никой по-интелигентенъ общественъ дѣвътъ тя не е чужда. Мужчно може човѣкъ, който се е отървалъ отъ вѣрването за божественото произхождение на паретъ и князетъ, да се примири съ нѣлѣпата мисъль за неприкосновенъ настѣдственъ особи, о които волятъ на гражданинъ да се разбива въ повечето случаи. Обаче, дѣлътъ общественъ животъ тече спокойно въ тия не-лѣпни рамки, републиканская идея ще бѫде само, тѣй да кажемъ, естетична или интелектуална нужда въ главитѣ на този и онзи, безъ да има резонъ дѣтъ като общественъ фактъ. Зарадъ интелектуалните нужди на този и онзи не бива да се развали спокойствието на цѣлъ народъ, ако той се чувствува добре подъ монархически рѣгимъ. Но работитѣ у насъ се сложиха така, че републиканская идея се наложи като обществено движение, отговаряще на реална нужда. Напостѣдътъ цѣлата журналистика, всички граждани безъ разлика, на партия и убѣждени единогласно дѣлха да признаятъ високо, че тѣй нареченото здо въ нашия общественъ животъ, изразявано чрезъ разните режими, прозитична не толко отъ нашите дѣржавни мѫже, колкото отъ двореца. При такова всесобщо и единодушно констатиране на единъ фактъ, при голѣмъ подронване на княжеския авторитетъ, републиканците се явява въоръженъ съ нуждите и стремежите на българските граждани, за дѣ имъ посочи тѣко на вѣрѣ, че нѣма да намѣрятъ конституционенъ животъ, законност и свобода, дѣлътъ въ София ще има дворецъ, съ който да било князъ, о който тѣхните воли ще се разбиватъ безъ силни. Републиканците тѣрѣдѣтъ, че князъ Фердинандъ нѣма да се измѣни, че князъ и да бѫде на негово място нѣма да се различава тѣрѣдѣ отъ него, че само прѣвѣглъсането на републиката ще тури край на тия отвратителни комедии съ народни суворенитетъ. Като тѣрѣдѣтъ това, тѣ не си въобразяватъ работата тѣрѣдѣ лесна и проста. Прѣмахването на една личностъ, ако е прѣкрайване на единъ режимъ, още не е създаване на другъ. Необходимо е не само пробуждане на политическо съзнание въ народа, но и неговото подготвление къмъ иѣкой налѣжъщи реформи въ обществения животъ.

Д. Карловецъ велемѣдро не чете тая дѣлобокосмислена философия, че злото не можело да бѫде въ една личностъ, макаръ и коронована, а било въ липсването на политическо съзнание между гражданинъ. Не ще съмѣни, политическото съзнание въ народа, но и неговото подготвление къмъ иѣкой налѣжъщи реформи въ обществения животъ.

то ще се грижи за устройването на редъ прѣставления, и че прѣзъ пѣтата година ще дава както официални вечеринки и концерти, тѣй и семеини, на които ще могатъ да присъствуватъ само членовете.

✓ **Забѣлѣжваме, че иѣкои редакции** сѫ прѣкратили да изпращатъ изданията си до Читалището, понеже то не устояло на обѣщанието си да внесе абонамента прѣзъ септември. Като знайме положението на читалището, симѣмъ да увѣримъ нашите колеги, че то ще имъ се изплати честно въ скоро врѣме (врѣменно само е въ затруднение), та да не спиратъ изпращането на списанието си или вѣстника си.

Научаваме се, че въ с. Ичера котленско е основано дружество „Прогнозъ“. Пие искрено желаемъ просвѣтяването на тоя нечастенъ народъ и неможемъ да се радвамъ: а това обѣщолѣзо дѣло. Като горѣщо насърдчаваме инициаторите, желаемъ да ни се съобщи нѣщо по обстоятелствено за това дружество, та да видимъ до колко сѫ основателни думитѣ на съобщителя, споредъ думитѣ на когото чувствува-ло се недостатъкъ отъ ржководящи сили.

Въ редакцията ни има за проданъ екземпляри отъ една малка книжка „кратки съвѣтъния по международния езикъ Есперанто“ — цѣна 25 ст. Въ специална статия въ единъ отъ идущите броеве ще покажемъ голѣмото значение на таъкъ единъ езикъ за човѣчество. За сега подканяме нашите читатели да прочетатъ тая евтина книжка, отъ която ще се запознаятъ завчастъ съ езика „Есперанто“, който може да се изучи много лесно и бѣрже. Авторътъ ѝ — г. Г. П. Орѣшковъ — е разпратилъ покани за записване спомоществуватели на едно пространно ржководство по тоя езикъ съ пъленъ рѣчникъ, което ще струва 3 лева. Прѣдплата се изиска само 1 л. Записването става и въ Редакцията.

Имаме извѣстия отъ с. Чайрлий (Сливенско), че тамъ върлува болѣстьта „скарлатината“, имало е вече и нѣколко смѣртни случаи, а санитарните власти не сѫ взели никакви мѣрки. Обрѣщаме вниманието, на когото трѣбва, — не е прѣпоръжително, г-да, покрай бирника, който често ревизира кесиши на населението, пратѣте нѣкой който да ревизира и здравието на това население.

Свищовъни пинать дѣятелно и сѫ проводили вчера депутатия въ София за да прѣдложи на правителството и на Народното Събрание, що да имъ се позволи да построятъ на свои

той го разбира) на гражданинъ е най-важното нѣщо и, ако републикантъ го игнорира, тѣ не щѣха да издаватъ вѣстникъ за да будятъ това съзнание, а щѣха да се заловятъ ст. комплити. Колкото за влиянието на една личностъ върху обществения животъ въ добра или лоша сми-съль, да ви прости, ако не можемъ да сподѣляемъ неговата велемѣдрост. Когато тая личностъ има на разположението си всичките органи на дѣржавата и на властъта, съ които може да прояви личните си настроения, то тя става обществена сила отъ голѣма важност. Тая личностъ може да разсиира дѣржавата, да оголи народъ, да и разстрои економически и политически, или да помогне на развитието и процълѣването ни.

Като будятъ политическото съзнание на народа, публикантъ даватъ за прѣдметъ на това съзнание специално злато, което произтича отъ двореца. Тамъ насочватъ тѣ внимание му специално. Да, специално, но не единствено. Републикантъ, социалисти или несоциалисти, не изгубватъ прѣдъ видъ ония радикални политически и економически реформи, безъ които нашиятъ общественъ животъ, било подъ конституционна монархия, било подъ република, не ще може да се развива правилно. Туй въ всѣкимъ брой на в. „Република“ се вижда. Затѣ тия реформи сѫ главното и прѣвѣглъсането на републиканската, важно най-вече за реализирането на тия реформи, тѣй противни на дворците и на дворцовите хора.

Врѣмѣ е да заврѣша. Въ тая полемика, за да не ставатъ съвѣтъ дѣлга, много въпроси азъ само пѣтъ споменава безъ да ги развилъ, а нѣкой прѣмѣлъчъ. Неведнѣтъ азъ ще имамъ случая да разглеждамъ вѣрванията на нашите марксисти отъ гледна точка на истинско научно разбиране обществената еволюция, както и на по-правилно съвѣтъане социалистическата идея, която тѣ по-често сѫ свѣти къмъ дѣржавни и мискински злоби, на работници къмъ господари. Ако азъ вземамъ и ще замѣмъ перотъ да полемизирамъ съ тѣхъ, то не е за да отговарямъ на глупави прѣдизвикателства, но за да се внесе едно по-добро ориентиране въ обществената и частно социалистическата мисъль у настъ и да се прѣмѣхъ онова зловѣдно марксистко влияние върху нашите социалисти — честни, млади и способни сили, — отъ които то иска да направи духовни автомати, движуши се подъ такта на нѣколко заучени простички понятия, груби въ своята съмѣреностъ, нетolerантни въ своята ограниченностъ, фанатици въ своята тѣсногрѣдностъ. Печално е да гледа човѣкъ, какъ такъвъ велиъкъ идеалъ, като

разноски железнницата Свищовъ—Градище. Ето какът свищовчени знаятъ да работятъ за бъдещето на града си. Тъй гледатъ да не пропуснатъ сегашната сесия на събранието, а ний Сливенци още не сме нищо направили за много покъсата линия до града ни. Тъй като гражданитъ ни съж се заинтересували вече съ подигнатата отъ насъ идея, желателно е да се пристъпи вече към по-осъзнателна дълготност. Едно събрание отъ граждани, гдъто да се обсъди въпроса въ присъствието на г. кмета и г-да инженери е вече наложа.

Една малка икономия. Военниятъ не обича твърдѣ да имъ се правятъ смѣтки и да имъ се говори за икономии, макаръ да харчатъ най-много и по нѣкога бѣзъ смѣтка, но въ тѣзи тѣжки врѣмена е извинително за цивилните да имъ откажатъ това удоволствие. Единъ гражданинъ, който е ималъ случай да види и чуе нѣкой интимни работи изъ живота на военниятъ, ни предава слѣдуващето. Една дивизия има въ мирно врѣме 12 души лѣкари (единъ дивизионенъ, единъ началникъ на дивиз. болница, 6 старши и 4 младши лѣкари) и 2 аптекари. Половината отъ тѣхъ работятъ само по 4 мѣсесца въ годината, а останалитѣ се подписватъ само на края на мѣсесца за получване на заплатата. За дивизионната болница се харчи въ годината не по малко отъ 10000 лева, за наемъ, мобилировка, инструменти и др. и 10,000 лева за лѣкари и фелдшери. Каква е ползата отъ послѣдните може всѣкой да си обясни, като вземе предъ видъ, че всички почти началници на болницитѣ съ излѣзли преди 20 години отъ фелдшерското училище въ Цариградъ, че фелдшеритѣ имъ съ ученици на сѫщите и че санитарните ни работи въ войската не съ отишали до сега по далеч отъ това което е направено въ Турция. Лѣкуването и работитѣ въ тия болници никой не контролира и тамъ много пѫти ставатъ чудни работи. Въ дивизионните аптечни складове се държатъ лѣкарства за 60—80000 лева, които въ военно врѣме за нищо нѣма да послужатъ, понеже съ станали негодни и служатъ само да пълнатъ очитѣ на голѣмите. Най-необходимите лѣкарства за мирно врѣме никога не достигатъ, защото тамъ ставатъ напр. слѣдуващите работи: лиловъ цвѣтъ, лай-лай-кучка, нишеста и др. растения се исписватъ отъ странство, когато тѣ могатъ да се набератъ изобилно по нашитѣ гори и полета; тамъ се лѣкува съ лѣкарства и методи, които отдавна съ захвѣрлени. За единъ полкъ на една година се дава 500 грамма хининъ, а дивизионния лѣкаръ взема само за своя нужда (?) всѣка седмица по 10 грамма, а наunterофицеритѣ и семействата имъ се отказва и половина грамъ по икономически съображения. Но дивизионния лѣкаръ може да исписва скажи железните прахове, рибено масло, брашно за дѣца миризливи масла и т. н. за себе си и семействата на голѣмите, понеже за войниците не съ нужни. Въ складовете нѣма нищо приготвено и распределено за мобилизация, защото за това никой не се интересува. Въ една дивизионна болница постъпватъ не по-вече отъ 30 души въ мѣсесца и то често болни които би могли да се помѣстятъ въ всѣка гражданска болница съ по 50 стотинки разноски за денъ, както правятъ въ всички градове, гдѣто нѣма дивизионни болници.

Само съ закриването на половината отъ тѣзи тембелски длѣжности и на дивизионните болници държавата печели 200,000 лева, безъ да юстрада нѣщо военното дѣло, защото въ военно врѣме граждансиятъ лѣкари до единъ ставатъ военни, ако ли пъкъ не е необходима тѣзи икономия нека се употреби за доставяне на санитарни кола, носилки, санитарни вагони за военно врѣме, които съ много по необходими и отъ които нѣма слѣди въ войската ни.

Попъ Щилиянъ Ковачевъ познатъ въ Ямболъ по раздаване брашно на бѣдните е подбуждалъ гражданитѣ да заявяватъ противъ даванието вечеринки отъ социалистите.

Не му ли се ще на светиня му да му испратимъ нѣколко торби брашно за раздаване на бѣдните?

Какво става по чужбена Франция

Парижките социалисти и федералния съвѣтъ на френската работническа партия, отпразнували за споменъ XXI годишнина отъ социалистическия конгресъ въ Марсилия, съ една конференция подъ председателството на гражданитѣ Гедъ и Лафаргъ. Осъщъ споменатите горѣ граждани, държали рѣчи: Зевасъ, депутатъ,

бившъ членъ на комуната; Фаржатъ отъ националния съвѣтъ; Осминъ и Фалину отъ федералния съвѣтъ; Дююи и Висингера отъ парижките социалисти.

Всичките рѣчи биле добре аплодирани, понеже ораторите и публиката биле весели и въодушевени.

Благодарение съединението и духътъ на солидарностъ, за който дадоха доказателства въ борбата, дюкмеджийтѣ отъ Врине-о-Боа спечелиха стачката.

— **Въ Сенда Етиенъ** работниците рудокопачи празнували годишнината отъ основанието на дружеството си. Въ празника взехъ участие и депутатъ социалистъ Chauviere който държалъ една блѣскава рѣча, като прѣпоръчвалъ работническата организация и излагалъ социалистическия учения. Като свѣршилъ, ораторътъ билъ аплодиранъ отъ множеството, което викало „да живѣе пролетариата“ „да живѣе работническата еманципация“

— **И въ Франция** църквата, която съ мръсните си дѣла съвсѣмъ се е компрометирана предъ съзвателните работници съ тѣ нарѣчена „Лионска афера“, съвсѣмъ се опяни и тежко и горко на подържателите и чернокапци, които единъ денъ като псета ще бѫдатъ разкъсаны отъ възмутените народъ.

Прѣди нѣколко мѣсесца въ единъ мѣжски пансионъ въ Лионъ, единъ мерзавецъ чернокапецъ, заедно съ нѣколко свои колеги отъ сѫщия и други пансиони, удовлетворили скотските си страсти, като изчалили едно дванадесетъ год. момче, което, вслѣдствие страданията умрело. Полицията веднага арестувала една група отъ тѣзи свѣщеници въспитатели, които при разпита не се признали въ това злодѣяние, но вѣстниците отъ 10 того ни съобщаватъ, че единъ отъ тѣхъ, Фламидиенъ Рабо, се призналъ, като издалъ една дозина свои другари, които правѣли сѫщото съ малките дѣчица. Цѣла Франция е възмутена отъ злодѣянието на тѣзи мизерени възпитатели въ училището и църквата. За това сумма башни и майки не испращатъ вече дѣцата си въ пансиони, въ които учителствуватъ попове.

— **Телеграфната** агенция съобщава отъ Парижъ съ дата 8 того, че председателя на републиката, г. Лубе, заобиколенъ отъ министри, сенатори, депутати, градски съвѣтници и мнозина кметове отъ провинциите, присъствувалъ на откриванието памятника за триумфа на републиката. г. Лубе, билъ предметъ на особено горѣщи и въодушевени акламирани. Министъ председателя, г. Валдекъ—Руссо билъ тѣй сѫщо живо акламиранъ. Никакви сериозни инциденти не се случили.

На единъ банкетъ, даденъ въ градска домъ, министъ председателя, г. Валдекъ—Руссо, казалъ, че републиката е била сѫдбата на Франция. Той напомнилъ дѣлото на революцията и исказалъ признателностъ къмъ дѣлото на дѣдите си и непоколебимо довѣрие къмъ дѣлото на бѫдещето. Прѣзъ деня и вечерта имало 44 души арестувани.

Италия.

Прѣдачите отъ Пези съ въ стачка. Искатъ намалението на 12 часовия работенъ денъ.

Трансваалъ

Театра на войната е все на сѫщото място и акторите на Виктория много слabo си испълняватъ ролите. Бурите отъ всичките страни напредватъ и съ все растящи сили нападатъ слабо дерижирани англичански войски. Слухове циркулиратъ, че Ледисмитъ е падналъ вече въ ръците на бурите, които съ окутирали Коленсъ, Пиетръсъ, Девдрупъ и Немптрупъ. Тогава, каква е била сѫдбата на генералъ Уатъ съ 9-ти хиляди войници? Това не знаемъ още. Английската преса разпространява фалшиви слухове, военното министерство мѣлчи и се прѣструва, та вслѣдствие това въ Лондонъ и провинциите владѣе голъма паника. Положителни извѣстия нѣмаме, но разбираме, че Чамберланъ, виновника на тази катастрофа, се готови да испраща още нѣколко кораби живо мѣсто за театара на войната.

Икономовъ & Бахчевановъ

ТЪРГОВЦИ
на колониални стоки

Въ гр. Сливенъ

Сливенъ, Ноември 1899.

П. Г.

Имаме честь да Ви съобщимъ, че досегашната ни търговска фирма „Андънъ А. Златополъ и С-ие“ се разтури по причина

на смъртта на една отъ съдружниците ни, г-нъ Андонъ А. Златановъ, който се помина преди нѣколко дни, и, че ний додоподписанитѣ поехме всички активи и пасивъ и всичките дѣлгове и вересии на казаната фирма и ще продължаваме и за напредъ сѫщите търговски операции подъ новата ни фирма „Икономовъ и Бахчевановъ“, която фирмата е зарегистрирана вече при Сливенския Окръженъ Съдъ подъ № ..., съгласно търговския законъ.

Като Ви молимъ да вземете бѣлѣжка отъ настоящето ни циркулярно, както и отъ подписанитѣ ни по-долу, надѣваме се, че ще ни почетете съ сѫщото довѣрие, което се имали къмъ досегашната ни фирма.

Съ отлично почитание.

г. Иванаки А. Икономовъ ще подписва:

Ив. А. Икономовъ.

г. Иванъ Т. Бахчевановъ ще подписва:

Ив. Т. Бахчевановъ.

Скоро ще излѣзе отъ печать

драмата „Нещастие“ (отъ злонамѣрна умишленостъ)

отъ

Ив. Вълски

Обявление.

Долоподписаний, обявявамъ на интересуващите се, че имамъ готови за продаване 400,000 керемиди и 12,000 тухли испечени, които се намиратъ въ с. Артаклари.

Условия за продажба най-износни.

За споразумѣніе при **Никола П. Райновъ** — Сливенъ.

1—3

Обявление

№ 8673.

Сливенското градско общинско управление обявява на интересуващите се, че отдава на закуповачи, чрѣзъ публични търгове, събирането на доходите отъ общинския даждия: 1) клането на добитъка (канъ-акчиж); 2) продажбата на добитъкъ (интизапъ); 3) тегление стоките (кантари); 4) налога върху публичните търгове (теллалия); 5) отстъпване мяста за сергии и 6) мѣрение храните (шиничаликъ) за една година отъ 1-и Януарий до 31 Декември 1900 година.

1) Търга за клането на добитъка ще се произведе по тайна конкуренция на 7 идущий Декември часа отъ 10 до 12 преди пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 1500 лева. Прѣдложението за търга и перетържката ще се приематъ часа до 11½, а до 12 ще се отварятъ.

2) Търга за интизата ще се произведе съ явна конкуренция на 7 Декември часа отъ 3 до 5 слѣдъ пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 200 л.

3) Търга за кантарието ще се произведе по явна конкуренция на 9 Декември часа отъ 10 до 12 преди пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 50 л.

4) Търга за теллалието ще се произведе по явна конкуренция на 9 Декември часа отъ 3 до 5 слѣдъ пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 150 лева.

5) Търга за сергите ще се произведе по явна конкуренция на 13 Декември часа отъ 10 до 12 преди пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 75 лева.

6) Търга за мѣрението ще се произведе по явна конкуренция на 13 Декември часа отъ 3 до 5 слѣдъ пладнѣ, а перетържката на слѣдующий денъ въ сѫщите часове. Залога е 350 л.

Отъ конкурентите, освѣнъ залогъ, се изисква да прѣставятъ и свидѣтелства за честностъ.

Поемните условия могатъ да се узнаватъ всѣки присъственъ денъ въ канцеларията на общинското управление.

Слѣдъ като се произведе окончателно горните търгове никакви заявления за наддаване нѣма да се взематъ подъ внимание.

и. Сливенъ, 6 Ноември 1899 год.

П. Кметъ: **Т. Ирибайнъ.**

Секретарь: **Иор. Мандровъ.**

Дружествена печатница „Трудъ“ — Сливенъ.